

'BERNARD MINIER BEZORGT JE
KOUDE RILLINGEN.' – *TROUW*

BERNARD MINIER

AFDALING

THRILLER

Prelude 1

‘Waarom... doet... u... dat?’

Hij keek op en staarde naar de roerloze gedaante. Was het misschien een hallucinatie? Hallucinaties deden zich vaak voor in de bergen. Je hoefde maar last te hebben van koorts, uitdroging, hersenoedeem door hoogteziekte... of *onderkoeling*: hij rilde helemaal.

Bergbeklimmers en bergwandelaars vertelden vaak over denkbeeldige mensen met wie ze een tijdje opgetrokken waren. Zoals de persoon die hij voor zich zag. Maar de emmer ijswater die hij vol in zijn gezicht kreeg, leek in niets op een waan.

Zijn adem stokte even door de kou. Zijn hartslag en ademhaling versnelden. Hij wist wat het was: *zolang hij rilde, ging het goed* – klassieke symptomen van lichte onderkoeling.

Tegelijkertijd zette zijn lichaam een beschermingsmechanisme in werking: vasoconstrictie, dat wil zeggen vernauwing van de bloedvaten in de ledematen om de doorbloeding van de vitale organen te waarborgen en het bloed richting hart en longen te stuwen. Daarom had hij geen gevoel meer in zijn handen en voeten.

Hij draaide zijn hoofd en keek naar de steile berghellingen die het meertje omringden. De dikke laag ijs waarmee ze bedekt waren... De puntige rotsformaties die scherp tegen de grijze hemel afstaken... Deze duizend jaar oude onverstoorbare, deze onherbergzame plek die alleen zicht bood op het afgrijselijke gelaat van zijn naderende dood. *Want hij ging dood*. Dat stond buiten kijf. De *lichte onderkoeling* zou overgaan in *matig*, dan in *ernstig* en ten slotte in

schijndood: een staat van bewusteloosheid die uiteindelijk overgaat in een hartstilstand. Er was geen ontkomen aan. Zijn kleding was uitgetrokken. Hij lag daar spiernaakt, op de rode hoofdband na die zijn dreadlocks naar achteren hield, met zijn schouders, rug en billen op het ijs, en de temperatuur was ver onder het vriespunt gedaald. Het was een graad of vijftien onder nul.

ik smeeeeeeek u ik smeeeeeeek u ik smeeeeeeek u

Waren dat zijn woorden? Of had hij ze alleen maar in gedachten uitgesproken?

Hij begon het contact met de werkelijkheid te verliezen.

Dat was een heel slecht teken...

Beetje bij beetje zakte hij dieper weg in de mist die optrok tussen realiteit en geestelijke verwarring.

Prelude 2

Dezelfde nevel die het hele landschap aan het oog onttrok toen hij die morgen aan zijn tocht was begonnen.

Hij was vertrokken in de mist, die tot ver in de ochtend weigerde op te lossen. Hij had het bijna voor gezien gehouden, maar had zichzelf toen voorgehouden dat er in de winter op zondagochtend toch niets anders te doen was in de vallei.

Hij was door geklommen, met een strak gezicht van de kou, in het schemerige licht, met als enige oriëntatiepunten het wit van de sneeuw, het grijze hemelgewelf en de getande bergkam. Toen hij de boomgrens had bereikt, was de mist enigszins opgetrokken. Achter de dunne sluier betrokken de silhouetten van de jonge dennenbomen de wacht. Hij was even stil blijven staan. Ondanks de kou zweette hij zich kapot. En op dat moment had hij het gehoord. Het geluid. Het gekraak. Iets lager. Een droge tak die knapte, als een rotje. *Alsof er een grote schoen op stapte.*

‘Hé! Is daar iemand?’

Geen antwoord. Misschien was het een dier. Maar welk dier had zulke zware voetstappen? Een beer? Hij had hier duizenden uren in de bergen doorgebracht zonder deze zoolganger ooit tegen te komen. Hij had de beschutting van het bos achter zich gelaten om zich aan het steilste gedeelte te wagen. Het was geen heel zware tocht. In de zomer bereikten massa's toeristen het meer in nog geen drie uur, maar in de winter was het bergpad uitgestorven. Hij hield van deze verlatenheid.

Hogerop, daar waar de kou toenam, gaven de laatste naaldbomen meer blijk van kracht dan hun soortgenoten. Voor bomen gold hetzelfde als voor mensen: je had de kampioenen en je had de rest. Ongelijkheid en onrechtvaardigheid waren de norm, dat gold zowel voor de natuur als voor de mensheid. Kamel geloofde niet in gelijkheid. Hij geloofde in het conflict, de strijd, in het overleven van de sterksten. Op dat moment had hij geen idee dat hij nog geen vier uur meer te leven had.

Wat had hij gedaan als hij dat wel had geweten? Wat zou je doen als je het wist? Zou je schoon schip maken? Om vergiffenis vragen? Aan wie? Waarvoor? Zou je spijt hebben van je slechte daden? Hij had in zijn leven afschuwelijke dingen gedaan, zonder enige schijn van wroeging of schroom. En als het nodig was zou hij het zo weer doen. Het zat in zijn aard, die was verdorven en wreed; *de ander* had dat goed aangevoeld. Toen hij hem zag, had hij meteen doorgehadt met wie hij te maken had.

De mist had zich weer samengepakt, dichter dan ooit, en hij dacht dat hij verdwaald was toen hij de gletsjer niet kon vinden. De granieten afzetting die vorig jaar de ondergrens vormde was er wel, net als voorgaande jaren. Kamel had het toen door en had de gletsjer iets hogerop gevonden: door een aantal uitzonderlijk warme zomers en zachte najaren had de gletsjer zich teruggetrokken. Kroniek van een aangekondigde dood: over zo'n twintig of dertig jaar zou er niets meer van over zijn. En in de steden op de vlakte zou het net zo verstikkend heet zijn als hartje zomer in Oran.

Maar vooralsnog lag hij op het ijs, veranderde de kou zijn wangen in speldenkussens en zijn gezicht in een stijf masker dat deed denken aan een mislukte cosmetische ingreep. Hij haalde diep adem en verloor even het bewustzijn. Toen hij bijkwam, was het rillen gestopt.

Slecht teken. Het verdwijnen van de rillingen betekende dat zijn kerntemperatuur onder de eenendertig graden was gedaald. Hij ving een glimp op van een gedaante die over hem heen gebogen stond.

‘Waarom... doet... u... dat?’ kermde hij, maar de helft van zijn woorden kwam niet over zijn gesprongen lippen.

Hij probeerde zijn nek te draaien, maar dat lukte niet. De hoofdband zat nu als een harde krans om zijn hoofd. Zijn lichaam was bedekt met een dun laagje ijs dat telkens barstte als hij probeerde te bewegen. Maar door de emmers water zou dit laagje al snel dik zijn en hem opsluiten in een strak en dodelijk scafander.

Ergens in het ijs moest een gat zitten, iets verderop, waar de emmer steeds gevuld werd.

Plotseling voelde hij een warme vlaag door zijn lijf trekken. Hoe kon dat? Toen herinnerde hij zich dat dit een van de paradoxale effecten van onderkoeling was: de spieren die de bloedvaten vernauwden ontspanden uiteindelijk weer. Daardoor stroomde het bloed weer naar de ledematen.

Zijn hartslag was vertraagd. *Bradycardie*. De bloeddruk daalde. *De signalen namen toe...*

Toen hij bij de berghut was aangekomen, een simpele stenen hut met een leistenen dak aan het meer, had hij besloten even uit te rusten voor hij aan de afdaling begon. Het was geen dag om zich verder richting de top te wagen.

Hij had een slok koffie uit zijn thermoskan genomen, zijn blaas gelegegd, een energiereep gegeten. Daarna was hij met zijn lichte rugzak om naar de deuropening gelopen, waardoorheen het diffuse winterlicht en de ijzige wind binnendrongen. Een fluitend geluid, een keiharde klap vol in zijn gezicht, op het moment dat hij naar buiten stapte, daarna niets meer, tot hij door de eerste emmer ijswater bijkwam.

Hij moest boeten voor zijn daden, dat wist hij. Maar wat hij niet snapte, was waarom ze dát gebruikten...

‘Wie... bent u?’ stamelde hij.

Zoals verwacht kwam er geen antwoord. In plaats daarvan wel weer een emmer ijswater. Hij realiseerde zich dat de huid van zijn

armen, billen en kuiten aan het bevroren meer vastkleefde: hij lag er letterlijk op vastgeplakt.

Als hij zichzelf had kunnen zien, had hij kunnen constateren dat hij er steeds meer als een lijk uitzag: de blauwe verkleuring van de huid, lijkvlekken op de plekken die in contact waren met het ijs, pupillen die niet meer reageerden. De wind loeide met veel geweld over het meer; pluizige vlokjes bevochtigden zijn hoornvliezen.

Hij had zijn ogen willen opensperren toen hij *het mes* zag.

Het scherpe blad dat op zijn buik af kwam en dat, een fractie van een seconde, de wolken aan de grijze hemel weerspiegelde.

Hij had willen schreeuwen, maar ook zijn stembanden waren bevroren. Hij voelde niets toen het blad het dunne laagje ijs doorboorde, op dezelfde manier zijn buik doorboorde en die vanaf zijn borstbeen tot aan zijn schaambeek openreet. Hij had het zo koud. Hij was zo verdoofd. Hij voelde niet eens hoe de hand de wond opentrok en het mes zijn organen doorsneed. Het enige wat hij opving was een lach.

Prelude 3

De melding kwam diezelfde avond nog binnen bij de PGHM, de bergpolitie van Aiguesvives. Volgens de jonge echtgenote was Kamel Aisani, negenentwintig jaar oud, niet teruggekomen van zijn zondagse bergtocht. Hij was niet van plan geweest de nacht in de bergen door te brengen. Hij had zijn slaapzak, matras en benzinekomfoor thuisgelaten en geen extra kleding meegenomen. *Er was iets gebeurd.*

De stem van de jonge vrouw beefde van bezorgdheid en klonk alsof ze elk moment in huilen uit kon barsten.

De gendarmes van de bergpolitie verspilden geen tijd. Binnen een half uur na de melding steeg de reddingshelikopter op van de grote, besneeuwde weide naast de gebouwen van de gendarmerie, die dienstdeed als helihaven. Aan boord vier mannen: een piloot, een boordwerktuigkundige, een arts en een verpleegkundige.

Ze kenden allemaal de route die Kamel had afgelegd. De vraag was of hij bij het Zwarte Meer was gestopt of dat hij verder was gegaan, richting de top van de Gendarme. De avond was allang gevallen en maakte de zoektocht er niet gemakkelijker op. Het team stond op het punt de zoektocht te onderbreken en die de volgende dag te hervatten toen ze rond half twee 's nachts over het Zwarte Meer vlogen.

Op dat tijdstip maakte het meer zijn naam echt waar: een langgerekt oppervlak, bevroren en zo glad als een spiegel, als een sinister openluchttheater tussen de steile rotswanden, met de maan als toeneelverlichting.

De schijnwerper van de helikopter zocht met zijn verblindende

lichtbundel het ijs af, totdat hij bleef hangen op de ontegenzeggelijke vorm van een mens. Ondanks de afstand – de helikopter kon niet verder dalen vanwege de puntige rotsen die als dolken tegen de nacht afstaken – kon iedereen zien dat Kamel Aissani naakt was. Ze werden gegrepen door een diffuus gevoel van angst. Het wit van het ijs. Het blauw van het lichaam. Het zwart van zijn schaduw. Het rood van de hoofdband. Nog verontrustender: de open buik. De vier mannen keken elkaar aan.

Ze konden met geen mogelijkheid in het keteldal landen. Dan zou dat op het ijs moeten gebeuren, maar niets garandeerde dat dat dik genoeg was. Ze besloten de arts en verpleegkundige met de lier te laten zakken, boven een klein plateau vlak bij de oever, op zo'n twintig meter van het lichaam.

‘Weten jullie het zeker?’ schreeuwde de piloot. ‘Dat is echt veel te link, mannen! Ik denk dat we beter tot morgen kunnen wachten!’

De arts gebaarde hem te zakken. Terwijl hij en zijn collega zich in hun harnas hesen, maakten het theatrale decor, de donkere nacht en vooral het naakte lichaam in het maanlicht een soort morbide opwindung bij iedereen aan boord los. Er hing een gevoel van iets *nieuws*, maar ook van *gevaar* in de lucht. En adrenaline was hun favoriete drug.

Luitenant Yann Vogel gleed als eerste de leegte in. Dokter Loridan volgde – rode jas, witte veiligheidshelm, bril – zwaaiend in de ijzige windvlagen, een lachwekkend silhouet, bungelend als een zak aard-appels – of als een spin aan het einde van een draadje – midden in het keteldal. Vanaf het plateau scanden ze het ijs. Het zag er dik en stevig uit, maar dat zei niets. Ze besloten via de oever naar de berg-hut te gaan en van daar naar het lichaam in het midden te lopen, zoals Aissani waarschijnlijk zelf ook had gedaan.

En iemand anders met hem? De vraag schoot meteen door het hoofd van de dokter: had Kamel Aissani dit zichzelf aangedaan, zoals de oude Japanners *seppuku* pleegden? Of... *had iemand anders hem dit aangedaan?*

Deze laatste vraag bezorgde de arts een rilling die helemaal niets met de kou te maken had.

Ze stapten op de ijsvloer, hun ogen gericht op het lichaam dat verderop lag. Als Kamel Aissani nog leefde, moesten ze hem zo snel mogelijk intuberen, beademen en medicijnen toedienen, voordat hij omhooggehesen werd. Misschien zelfs reanimeren. In tegenstelling tot het team van de ambulancedienst, was Loridan alleen; hij moest volledig op zichzelf vertrouwen.

Ze kwamen steeds dichterbij de vorm...

Het lichaam wierp in het melkachtige maanlicht een langgerekte schaduw op het ijs. Alsof het op een toneel in de schijnwerper lag. *Er zat iets vreemds ter hoogte van de buik...*

Die was niet alleen in tweeën verdeeld door een enorme wond: hij was bol, opgeblazen als een ballon – *of als de buik van een zwangere vrouw.*

‘Shit!’ riep Vogel uit.

Binnen tien stappen stonden ze naast het lijk.

Het was niet de eerste dode die ze bekeken. Ze hadden er al heel wat gezien: bergbeklimmers die los waren geschoten, skiërs die offpiste onder een lawine waren bedolven, hoofdtrauma’s door vallend gesteente, onderkoelde lichamen die tijdens de afdaling tussen je vingers door glipten. Om nog maar te zwijgen van de doden binnen hun eigen gelederen, de zware tol die ze betaalden voor menselijke stompzinnigheid, egoïsme en onverantwoordelijkheid. Maar dit was zonder twijfel de vreemdste, schokkendste dood waar ze ooit op gestuit waren. Ze wisten dat ze dit beeld nooit zouden vergeten. Dit naakte lichaam, gevangen in een harnas van doorschijnend ijs, zwarte lippen, blauwe huid, opengesperde ogen, starend als een blinde, en de ronde buik, gespleten als de schaal van een walnoot.

Loridan knipperde een paar keer. Nee, dit was onmogelijk... *Wat hij zag kon niet waar zijn...*

Door zijn werk had hij wel vaker afwijkende situaties meegeemaakt, maar dit ging het verstand te boven. Zijn verstand in ieder

geval. *Want in de opengereten buik werden de buikspieren uit elkaar gehouden door een vreemd lichaam: als een absurde en gruwelijke parodie op een zwangerschap was er met kracht een plastic pop tussen de ingewanden gedrukt, die hem, Loridan, met haar kristalblauwe ogen dwars door het ijs aanstaarde.*

Hij haalde met bonkend hart en klamme handen in zijn handschoenen de portofoon uit zijn borstzak en drukte op de zendknop.

‘Dood!’ riep hij. ‘We zijn klaar! We hebben een lijkschouwer nodig...’

‘Dat kan wachten tot het licht is,’ zei de piloot. ‘De temperatuur komt vannacht niet boven min tien. Hij blijft dus beter geconserveerd dan vis op ijs. Over...’

Na wat hij net had gezien vond de arts dit een wat ongelukkige vergelijking. Hij drukte de knop weer in.

‘Hij heeft het niet zelf gedaan! En degene die hem dit heeft aangedaan is een zieke klootzak... We gaan. Ik heb geen zin om hier nog langer rond te hangen! Over...’

‘Waar heeft u het over, dokter? Over...’

‘Het gaat om een moord. Een walgelijke moord.’

‘Wat bedoelt u?’

‘Haal ons hier weg. Nu!’